

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobkyně: **Mgr. E. M.**, bydlištěm A. 1371/8, P. 10, zastoupená Mgr. et Mgr. Pavlem Bartošem, advokátem, se sídlem Železná 33, Beroun, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2013, č. j. MHMP 195197/2013/B,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Předmět sporu

Žalovaný rozhodnutím ze dne ze dne 21. 5. 2013, č. j. MHMP 195197/2013/B, potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 19. 2. 2013, č. j. UMCP1 025685/2013, které žalobkyně napadla odvoláním. Správní orgán prvního stupně tímto rozhodnutím uložil žalobkyni dle § 62 odst. 4 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (dále jen „živnostenský zákon“), pokutu ve výši 8 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 62 odst. 1 písm. l) živnostenského zákona a povinnost uhradit náklady správního řízení. Žalobkyně se tohoto deliktu dopustila tím, že v rozporu s § 31 odst. 4 živnostenského zákona při nákupu použitého zboží neidentifikovala před uzavřením smluvního vztahu předmět smluvního vztahu, a to minimálně v případě namátkově vybraného zboží při živnostenské kontrole provedené dne 5. 11. 2012. Konkrétně se jednalo o 3 knihy a 1 obraz, jmenovitě: 1) Franz Werfel. *Čtyřicet dnů*. Nakladatelství Nový svět, knihovna nové Evropy, 1934, prodejní cena 70 Kč, ev. č.

1012, vykoupěna dne 3. 10. 2012. 2) Adam Williams. *Ocas draka – čínský drak se probudil*. BB/ART, 2007, prodejní cena 250 Kč, ev. č. 1111, vykoupěna dne 1. 11. 2011. 3) F. X. Šalda. *Loutky i dělníci boží*. Melantrich a. s., 1935, prodejní cena 40 Kč, ev. č. 1012, vykoupěna dne 3. 10. 2012. 4) obraz krajina, prodejní cena 400 Kč, ev. č. 512, vykoupěn dne 2. 5. 2012. Přitom v dokladech o nákupu bylo uvedené zboží – předmět smluvního vztahu – identifikováno pouze jako „nákup knih“ a tyto doklady neobsahovaly údaje umožňující dostatečnou identifikaci nakoupeného zboží ve smyslu § 31 odst. 5 živnostenského zákona.

Žalovaný se nepřiklonil k žádné z odvolacích námitek žalobkyně. Žalovaný vycházel ze znění § 31 odst. 5 živnostenského zákona, který určuje způsob identifikace zboží. Dospěl k závěru, že žalobkyně danou povinnost nesplnila, protože knihy a obrazy měly být identifikovány svým názvem, jménem autora, popř. rokem vydání, ale podle kontrolního protokolu žalobkyně označila vykoupěné knihy pouze slovy „nákup knih“. I když právní úprava cílí především na výkup odcizených věcí, zejména elektroniky a uměleckých předmětů, zákon z této povinnosti nevyklučuje žádný druh vykupovaných předmětů. Žalovaný rovněž neshledal za dostatečnou evidenci žalobkyně, která vypsala jmenovitě pouze dražší knihy a zbytek označila za „knihy standard“. Za dostatečnou neshledal ani evidenci vedenou na základě signatury, která byla uvedena v dokladu i na vykoupěném předmětu, protože po zakoupení knihy ji nebylo možné z uvedeného čísla již dohledat. Žalovaný dále uvedl, že nestačí pouze stručný popis výrobku, protože citované ustanovení vyžaduje identifikaci názvu nebo značky, pokud jsou uvedeny. Ohledně knihovny, jako věci hromadné, žalovaný uvedl, že jednotlivé knihy mohou plnit svou funkci i samostatně a při jejich výkupu je nutné jednotlivé věci identifikovat. Rovněž odmítl i srovnání s mobilním telefonem a popisem jeho jednotlivých součástí, protože považoval toto přirovnání ve vztahu ke knihovně za nepřipadné.

Žalovaný nepřihlédl ani k námitkám, že se jednalo o první kontrolu žalobkyně a že chyběl autoritativní výklad, jak měla být evidence vedena. Podle záznamu v Informačním systému Registru živnostenského podnikání byla žalobkyni uložena dne 8. 6. 2011 bloková pokuta v souvislosti s porušením § 31 odst. 4 živnostenského zákona, a proto se nejednalo o první kontrolu. Požadovaná evidence je sice časově a finančně náročná, ale podnikatel je zodpovědný za dodržování a plnění zákonem stanovených povinností při své podnikatelské činnosti. Závěrem se žalovaný vyjádřil k výši pokuty, kterou považoval za přiměřenou. Pokuta byla uložena na samé dolní hranici sazby (maximální možná výše pokuty 1 000 000 Kč) a jednalo se spíše o výchovnou než represivní sankci.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

Žalobkyně napadla dne 26. 7. 2013 žalobou nadepsané rozhodnutí žalovaného, které považuje za nezákonné. Žalobkyně předně namítá, že v celém obsahu správního spisu se nenachází podklad pro to, aby správní orgán mohl hodnotit uvedené 3 kontrolované knihy a 1 obraz jako použité zboží či zboží bez dokladu nabytí. Přitom bylo povinností správního orgánu uvést, proč tyto 4 předměty považoval za použité zboží, žalobkyni nechyběl doklad o nákupu zboží a správní orgán neměl pochybnosti o tom, že zboží bylo zakoupeno a od koho.

Žalobkyně dále uvádí, že žalovaný při hodnocení postupu správního orgánu prvního stupně, zda správní orgán nepostupoval přepjatě formalisticky, upřednostňuje gramatický výklad a nedbá smyslu a účelu zákona. Účelem zákona bylo zajistit, aby v zastavárnách a výkupnách sběrných surovin bylo při kontrole dohledatelné, kdo tam dané zboží dodal, resp. od koho je provozovatel koupil. Naopak, zákonodárce neměl v úmyslu, aby v případě výkupu knih z rozsáhlého knižního fondu žalobkyně např. 14 dní sepisovala 3 000 položek, pak uzavřela smluvní vztah a zboží si odvezla. Myšlenka, že by zboží mohlo být identifikováno i poté, co již v provozovně není, je iluzorní.

Žalobkyně se rovněž nedomnívá, že by doklad o nákupu knihy s její přesnou identifikací za situace, kdy se tato kniha nebude nacházet v provozovně, měl nějakou vyšší informační hodnotu. Pravým účelem zákona je, aby podnikatel při kontrole v provozovně mohl doložit, od koho daný předmět koupil. To se přitom žalobkyni podařilo prokázat shodným číslem uvedeným v knize a v dokladu o nákupu zboží. Evidence žalobkyně tak byla zajištěna kombinací nákupního dokladu, kde bylo uvedeno číslo předmětu, a vykoupeného předmětu, na němž bylo uvedeno číslo z nákupního dokladu. Jelikož požadavek, aby evidence byla patrná pouze z jednoho dokladu, ze zákona nevyplývá, lze mít za to, že žalobkyně evidenci zajistila.

Zároveň neobstojí argument žalovaného, že i u věci hromadné, jako je knihovna, by byl podnikatel povinen vypisovat každou jednotlivou knihu s požadovanými údaji s odkazem na to, že každá kniha může plnit svou funkci i samostatně, protože je-li předmětem právního vztahu knihovna jako věc v právním smyslu, potom se právní vztah nepojí k jednotlivým knihám ale k jedné knihovně, která by v takovém případě byla zbožím. Žalovaný se přitom nevyjádřil k odvolací námitce, která vycházela z paralely týkající se jednotlivých kusů náradí v dílně.

Žalobkyně také namítá, že pokuta je nepřiměřeně vysoká. Žalobkyně si je vědoma, resp. jí není známo, že by za vytčená pochybení byl potrestán jiný podnikatel pracující ve stejném oboru, přestože ví, že vedou evidenci vykoupeného zboží obdobným způsobem jako ona. Nepřípadný je pak argument žalovaného, pokud odkazuje na to, že žalobkyně byla již v minulosti kontrolována a byla jí uložena bloková pokuta, protože tento argument nemá žádný vztah k postupu v případech ostatních podnikatelů. Navíc po první kontrole žalobkyně předložila správnímu orgánu vzor nového a doplněného nákupního listu, podle kterého od té doby uzavírá smluvní vztahy, a správní orgán jí sdělil, že je vše v pořádku.

Pro případ, že by bylo shledáno, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku, považuje výši udělené pokuty s ohledem na charakter provinění, marginální porušení společenského zájmu, absenci autoritativního výkladu aplikovaných ustanovení zákona a hodnotu evidovaného zboží (v antikvariátu žalobkyně prodává např. pohlednice za 2 Kč a knihy za 10 Kč) za nepřiměřeně vysokou.

Žalobkyně se domnívá, že jednání, které jí bylo vytknuto, nenaplnňuje znaky správního deliktu dle § 62 odst. 1 písm. l) živnostenského zákona, případně se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami. Proto navrhuje, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ze dne 12. 9. 2013, č. j. MHMP 195197/2013/B, odkazuje především na své rozhodnutí a dále uvádí, že nepovažuje za přepjatý formalismus, pokud vyžaduje po podnikatelích, aby při výkupu použitého zboží postupovali v souladu se živnostenským zákonem (§ 31 odst. 4 a 5 uvedeného zákona). Pokud je v souvislosti s knihou nebo obrazem uveden v dokladu o nákupu jako údaj identifikující předmět smluvního vztahu pouze „nákup knih“, jedná se o nedostatečnou identifikaci. Podnikatelka přitom žádnou další evidenci předmětů smluvního vztahu při kontrole nepředložila. Žalovaný uvádí k námitce týkající se absence podkladu, na základě něhož mohl správní orgán hodnotit kontrolované knihy a obraz jako předměty použité, že součástí spisového materiálu je protokol o kontrole ze dne 5. 11. 2012, č. j. UMCP1 15265/2012, z něhož vyplývá, že byla kontrolována i evidence použitého zboží. U kontrolovaných položek byly předloženy nákupní doklady použitého zboží, kde je uvedeno kdy a od koho byly předměty vykoupeny, chybí ale identifikace vykoupeného zboží. Žalobkyně byla navíc poučena o možnosti podat námitky proti protokolu o kontrole, ale žalobkyně nikdy nenamítala, že by byly kontrolovány jiné doklady a že nešlo o použité zboží. Správní řízení a následné uložení sankce za spáchání správního deliktu souvisí se zjištěním při živnostenské kontrole dne 5. 11. 2012. Následně doložené doklady, že žalobkyně vede evidenci i jiným způsobem, a způsob vedení evidence jinými podnikateli jsou pro toto řízení bezpředmětné. Žalovaný rovněž vysvětluje, že paralelu s dílnou považuje za čistě hypotetickou otázku, kterou je bezpředmětné se zabývat. Vyjadřuje se také k tvrzení žalobkyně, že po první kontrole předložila vzor nového nákupního listu kontrolnímu orgánu, který jí sdělil, že je v pořádku. Žalovaný uvádí, že živnostenský zákon ukládá podnikatelům povinnosti, přičemž je na nich, jakým způsobem je splní. Živnostenské úřady přitom nejsou oprávněny jakkoli posuzovat a předem schvalovat nákupní a jiné doklady podnikatelů. V otázce výše pokuty žalovaný přdestírá, že ačkoli nejčastější zboží, na které se regulace v § 31 odst. 4 až 7 živnostenského zákona vztahuje, je elektronika, předměty kulturní hodnoty a kulturní památky, nelze z úpravy vyjmout jiné použité zboží, protože § 31 odst. 4 živnostenského zákona se vztahuje na veškeré zboží. Žalovaný přitom pokutu ve výši 8 000 Kč považuje za velice mírnou vzhledem k prokázanému porušení živnostenského zákona, přiměřenou okolnostem případu a přisuzuje jí spíše výchovný charakter s ohledem na maximální výměru pokuty ve výši 1 000 000 Kč. Právě skutečnost, že se jednalo o pochybení při výkupu knih, u kterých je souvislost s trestnou činností výrazně nižší, a tedy je mnohem společensky nižší i společenská nebezpečnost takového jednání, byla při určení výše pokuty správním orgánem prvního stupně zohledněna. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby žaloba byla zamítnuta.

III.

Posouzení žaloby

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobkyně ani žalovaný svůj nesouhlas s takovým projednáním věci nevyjádřili (§ 51 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Předmětem sporu je posouzení zákonnosti sankce, která byla správními orgány žalobkyni uložena pro porušení § 31 odst. 4 a 5 živnostenského zákona.

Podle § 31 odst. 4 živnostenského zákona „[p]odnikatel je povinen, jde-li o nákup použitého zboží nebo zboží bez dokladu nabytí, kulturních památek nebo předmětů kulturní hodnoty, přijímání tohoto zboží do zástavy nebo zprostředkování jeho nákupu či přijetí do zástavy, před uzavřením smluvního vztahu identifikovat jeho účastníky podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu a předmět smluvního vztahu, vést evidenci o těchto skutečnostech, a to včetně data uzavření tohoto smluvního vztahu. Tato evidence musí být přístupná v provozovně, v níž dochází k identifikaci a kde se toto zboží nachází.

Podle § 31 odst. 5 živnostenského zákona „[i]dentifikací předmětu smluvního vztahu se pro účely tohoto zákona rozumí zjištění názvu výrobku, jeho značky a výrobního čísla, jsou-li na výrobku uvedeny, jinak stručný popis výrobku, umožňující jeho dostatečnou identifikaci“.

Žalobkyně předně namítá, že správní spisy neobsahují podklad, aby správní orgány mohly hodnotit 3 kontrolované knihy a 1 obraz jako použité zboží či zboží bez dokladu nabytí. Podkladem pro hodnocení správního deliktu byl ale přímo protokol o kontrole ze dne 5. 11. 2012, č. j. ÚMČP1 154265/2012, v němž na straně 5 až 8 správní orgán prvního stupně zaznamenal kontrolované předměty včetně popisu příslušných dokladů o nákupu. Součástí protokolu je i poučení, které žalobkyně podepsala, že mohla podat proti kontrolním závěrům námitky. Žalobkyně ale žádné námitky proti obsahu protokolu nevznesla. Soud proto nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že by správní spis takový podklad neobsahoval.

Žalobkyně dále zastává názor, že správní orgány postupovaly příliš formalisticky a nedbaly při výkladu § 31 odst. 4 a 5 živnostenského zákona jejich smyslu a účelu, pokud nezohlednily specifika výkupu knih, což žalobkyně dokládá řadou příkladů.

Povinnost identifikovat smluvní stranu a předmět obchodu byla poprvé vtělena do živnostenského zákona zákonem č. 119/2004 Sb. jako prostředek boje proti podílnictví zastaváren na obchodu s kradeným zbožím (srov. důvodovou zprávu k danému zákonu). Ačkoli primárním cílem regulace byly zastavárny, zákonodárce zvolil v § 31 odst. 4 živnostenského zákona regulaci obecnější, která se vztahuje na všechny podnikatele při dispozici s určitým typem zboží. Městský soud se sice ztotožňuje s žalobkyní v závěru, že jazykový výklad je pouze prvotní způsob, jak se přiblížit k obsahu právní normy (srov. nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb.), posuzovaná právní úprava se vztahuje ale nejen na zastavárny, ale i na antikvariáty. Nadto nelze vyloučit, že se mezi antikvárním zbožím mohou objevit vzácné tisky (např. bibliofilská vydání) či vzácné obrazy. Správní orgány proto postupovaly správně, pokud jednání žalobkyně posuzovaly dle citovaných ustanovení, neboť nejen dle jazykového výkladu, ale i dle svého smyslu právní úprava, kterou aplikovaly správní orgány, na posuzovanou věc dopadá. Navíc skutečnost, že žalobkyně obchoduje se zbožím, které není typickým předmětem trestné činnosti, správní orgány zohlednily při posuzování závažnosti správního deliktu, resp. stanovení výše sankce.

Účelem evidence zboží dle § 31 odst. 4 živnostenského zákona je zaznamenat, jaké zboží podnikatel koupil, od koho a kdy, aby se monitoroval oběh zboží tam, kde dochází k častějším obchodům se zbožím pocházejícím z trestné činnosti. Smyslem evidence je i ztížení možného podílnictví podnikatelů na trestné činnosti a zajištění důkazních prostředků orgánům činným v trestním řízení. Zcela nedostatečná je proto evidence, kterou vedla žalobkyně, pokud zaznamenávala v nákupních dokladech toliko evidenční čísla zboží, jež byla zároveň vyznačena na jednotlivých předmětech. Taková evidence totiž nezajišťuje svůj hlavní účel, aby bylo zřejmé, jaké zboží, od koho a kdy podnikatel koupil, protože v případě dalšího prodeje zboží již není možné z nákupních dokladů u žalobkyně při kontrole zjistit, co přesně bylo předmětem smluvního vztahu. Přijatý výklad potvrzuje i povinnost uchovávat evidenci po dobu 5 let od uzavření smlouvy (§ 31 odst. 6 živnostenského zákona). Pokud by ze samotného nákupního dokladu nebylo patrné, k jakému zboží se vztahuje, ztratila by archivace dokladu po prodeji zboží svůj význam.

Žalobkyně rovněž rozporuje závěr žalovaného, že i v případě knihovny, kterou považuje za věc hromadnou, by musela evidovat každou jednotlivou knihu. Městský soud k tomu uvádí, že úkolem soudů není řešení hypotetických situací či vytváření právních konstrukcí, které nemají vztah k meritu věci. V nyní posuzovaném případě správní orgány neposuzovaly situaci, kdy by žalobkyně koupila kompletní knihovnu či rozsáhlý fond knížek. Žalobkyně byla prošetřována pouze pro tři nákupy, jejichž předmětem byly dne 2. 5. 2012 obraz krajiny (ev. č. 512), dne 3. 10. 2012 knihy *Čtyřicet dnů a Loutky i dělníci boží* (ev. č. 1012) a dne 1. 11. 2011 kniha *Ocas draka – čínský drak se probudil* (ev. č. 1111). S ohledem na malý počet výrobků, které byly předmětem těchto tří smluvních vztahů, soud nepovažuje přirovnání ke knihovně či k nákupu věci hromadné za přiléhavé.

Závěrem se městský soud zabýval výší pokuty, která žalobkyni připadá nepřiměřeně vysoká. Výši pokuty stanovují správní orgány správním uvážením podle závažnosti správního deliktu (srov. § 64 odst. 2 živnostenského zákona). Správní orgán prvního stupně výši pokuty určil na takřka samé spodní hranici výměry [dle § 62 odst. 4 písm. a) živnostenského zákona činí nejvyšší výměra pokuty 1 000 000 Kč]. Vycházel přitom z minulého porušení evidenční povinnosti žalobkyně, za kterou jí byla uložena bloková pokuta ve výši 5 000 Kč. Zároveň ale žalobkyni přičetl k dobru, že u ní neshledal další pochybení a že knihy patří ke zboží, které je méně často zatíženo trestnou činností. Správní orgán prvního stupně proto nepovažoval jednání žalobkyně za úmyslné. Žalovaný pak doplnil, že pokutu považuje spíše za výchovné opatření, aby nedocházelo k opakování protiprávního jednání.

Přiměřeností pokuty se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, v němž konstatoval, že „[...] soudní řád správní umožňuje správnímu soudu zohlednit hledisko přiměřenosti jen v rámci posuzování individualizace trestu, tj. v situaci, kdy je správní soud podle § 78 odst. 2 s. ř. s. na návrh žalobce nadán pravomocí nahradit správní uvážení a výši uložené sankce moderovat a zároveň je správním orgánem uložená sankce zjevně nepřiměřená. Ani v takovém případě ale pro zásah do správního uvážení soudem nepostačí běžná nepřiměřenost, ale je nutné, aby nepřiměřenost dosáhla kvalitativně vyšší míry a byla zjevně nepřiměřená“. Prostor pro zohlednění přiměřenosti ukládané sankce dle § 78 odst. 1 s. ř. s. by byl dán pouze tehdy, pokud by vytýkaná nepřiměřenost měla kvalitu nezákonnosti, tj. v případě, že by správní orgán vybočil ze zákonných mantinelů při ukládání pokuty, jeho hodnocení kritérií pro uložení

pokuty by postrádalo logiku, správní orgán by nevzal do úvahy všechna zákonná kritéria, uložená pokuta by byla likvidační apod.

Městský soud v nyní posuzovaném případě konstatuje, že správní orgány jasně vymezily závažnost správního deliktu a okolnosti pro určení výše pokuty. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobkyně byla za správní delikt dle § 62 odst. 1 písm. l) živnostenského zákona již v minulosti trestána pokutou ve výši 5 000 Kč (viz Záznam o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 8. 6. 2011 vydaný odborem živnostenským Úřadu městské části Praha 1) – recidiva je přitěžující okolností, která vede ke zpřísnění trestu. Pokud žalobkyně dále namítá, že ostatní podnikatelé ve stejném oboru nejsou sankcionováni, ačkoli vedou evidenci zboží obdobným způsobem, považoval soud uvedené tvrzení za bezpředmětné. Není totiž možné vlastní protiprávní jednání omlouvat protiprávním jednáním ostatních, které orgány veřejné moci nezvládly vyšetřit, protože není přirozeně v silách žádné společnosti, aby její represivní složky postihly veškerá protiprávní jednání. Žalobkyně dále žádným způsobem nedoložila, že způsob evidence zboží schválil žalobkyni sám správní orgán při předchozí kontrole, nadto evidenční povinnost stanovenou v § 31 odst. 4 a 5 živnostenského zákona považuje soud za jasně a srozumitelně formulovanou (srov. též základní právní zásadu, že neznalost práva neomlouvá – *Ignorantia iuris non excusat.*).

Jelikož žalobkyně soudu nenavrhla moderaci trestu dle § 78 odst. 2 s. ř. s. a uložená pokuta není ve smyslu citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zjevně nepřiměřená, soud neshledal ani tuto námitku za důvodnou.

K povšechné námitce, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, zdejší soud konstatuje, že je formulována natolik obecně, že se k ní lze vyjádřit opět jen obecně. Soud tedy obecně konstatuje, že takové pochybení neshledal. Vedle toho je třeba uvést, že jádro odvolacích námitek žalobkyně učinila součástí žaloby, a s ní se soud argumentačně vypořádal, jak shora uvedeno.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 10. února 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.